

آذر ماجدی در سمینار حقوق اقلیت ها آزادی بیان در قبال آزادی مذهب - ممنوعیت حجاب کودکان و برقع

روز جمعه ۲۲ اکتبر آذر ماجدی، رئیس سازمان آزادی زن، عضو رهبری حزب اتحاد کمونیسم کارگری و عضو هیات اجرایی ابتکار فمینیستی اروپا به دعوت سازمان بین المللی حقوق اقلیت ها، در سمیناری در لندن، با تم "آزادی بیان، آزادی مذهب" شرکت کرد. این سمیناری درونی

بود که با شرکت ۴۰ نفر از اعضای شورای سازمان و تعدادی میهمان برگزار دنباله در صفحه ۲

برای نجات جان شهلا جاهد به پا خیزیم صفحه ۳

چرا ۲۵ نوامبر روز جهانی رفع خشونت به زنان؟ صفحه ۲

نمایشگاه عکس قدس یا اورشلیم صفحه ۴

همیشه دست این جانپان را از زندگی مردم کوتاه نمود. در ایران اسلام زده رهایی و آزادی زنان از این وضعیت حقارت بار بیش از هر چیز در گرو سرنگونی کامل و همه جانبه رژیم اسلامی است. هر گونه بهبودی در زندگی زنان منوط به مقابله ای جدی و تمام عیار با رژیم اسلامی است.

۲۵ نوامبر، روز مقابله با خشونت علیه زنان را باید به روز مبارزه علیه رژیم اسلامی که پرچمدار خشونت علیه زنان است تبدیل کرد.

۲۵ نوامبر، روز مقابله با خشونت علیه زنان را باید به روز همبستگی با کبرا رحمانپور، شهلا جاهد، سکینه آشتیانی و صدها زن دیگری که در زندانهای جمهوری اسلامی اسیر هستند تبدیل نمود.

مرگ بر جمهوری اسلامی، زنده باد آزادی زن

سازمان آزادی زن

۱۴ نوامبر ۲۰۱۰

۲۵ نوامبر روز مبارزه با خشونت علیه زنان را به روز مبارزه علیه جمهوری اسلامی تبدیل کنیم!

روز ۲۵ نوامبر، ۴ آذر، روز جهانی اعتراض علیه خشونت بر زنان است. خشونت علیه زنان پدیده ای کریه و جهانی است. در هر دقیقه زنی در نقطه ای از این جهان در اثر خشونت سازمان یافته دولتی و شخصی، آشنا و غریبه، جان خود را از دست میدهد.

خشونت علیه زنان یک ویژگی جهان کنونی است. در بسیاری از جوامع، زنان رسماً و قانوناً از کوچکترین حقوق انسانی و آزادیهای فردی و مدنی بی بهره و محرومند. در کشورهایی که از نظر اقتصادی و سیاسی عقب افتاده ترند و مذهب و سنت های عقب مانده نقشی تعیین کننده در سیستم اداری و حکومتی جامعه دارد، خشونت و ستم بر زنان اشکال بسیار شنیع و زمختی دارد. قوانین اسلام و به تبع آن وجود خرافات و عقب ماندگی سازمان یافته دولتی، خشونتی آشکار را به زنان تحمیل کرده است. در ایران رژیم آپارتاید جنسی از همان ابتدای روی کار آمدنش به مبارزه ای همه جانبه برای عقب راندن زنان در تمامی شئون خانوادگی و سیاسی و اجتماعی و اقتصادی دست زد. اما از همان ابتدا نیز ما شاهد یک جدال برای حق حیات و زندگی و برابری زن و مرد در مقابله با بربریت اسلامی در جامعه ایران بودیم. در جوامع پیشرفته تر به لطف وجود جنبش های مدافع حقوق زنان و جنبش آزادی و برابری زن و مرد تبعیض علیه زنان عمدتاً از حوزه قوانین حذف شده اما کماکان در متن جامعه در جریان است و زنان به اشکال مختلف تحت ستم قرار دارند. خشونت علیه زنان اگرچه یک پدیده تاریخی و نفرت انگیز است اما امروز در متن جوامع مختلف هر روز تولید و باز تولید می شود.

خشونت علیه زنان در بخشهای مختلف جامعه نیز همواره تابعی از خشونت سازمان یافته و نهادینه شده دستگاه دولت علیه زنان است. خشونت علیه زنان و دختران در خانواده نیز ناشی از همین واقعیت کریه است. فرار وسیع دختران و زنان یک واکنش فردی در مقابله با این وضعیت خشن و غیر انسانی، یک راه مقابله با خشونت با زنان در جوامعی است که نیمی از جمعیت خود را به عنوان انسان رسماً و قانوناً به رسمیت نمی شناسد.

برای مبارزه با خشونت علیه زنان در ایران و در بخش وسیعی از خاورمیانه زنان و مردم برابری طلب باید با اسلام سیاسی و حکومت های ارتجاعی و عقب مانده که بر جان و زندگی و هستی شان سایه انداخته است، تعیین تکلیف کرد. باید یک بار و برای

آپارتاید جنسی باید ملغی گردد!

آذر ماجدی در سمینار حقوق اقلیت ها

است. دیگر ایمیل های همه، تلفن شان و تمام زندگی شان علنا تحت کنترل است".

سپس نوبت به سخنرانی آذر ماجدی رسید. وی در مورد اهمیت آزادی بی قید و شرط بیان صحبت کرد. او این سوال را در مقابل جمع قرار داد که چرا مذهب از چنین موقعیت ویژه و برتری در جامعه برخوردار است؟ چرا می توان همه نظرات سیاسی، عقیدتی، ایدئولوژیک و غیره را به راحتی و به تندترین شکل نقد کرد ولی مذهب از این قاعده مستثنی است؟

آذر ضمنا اعلام کرد که با در نظر گرفتن مقولات مولتی کالچرالیسم و نسبیت فرهنگی در زمینه حقوقی یا اجتماعی بسیار مخالف است. نسبیت فرهنگی یک تیز راسیستی است. زیرا دو نوع حقوق و سنت و نرم را برای شهروندان جامعه تعریف میکند. وی در ادامه گفت که تقسیم جامعه به اقلیت و اکثریت علیرغم تصور عمومی، حرکتی به نفع رفع تبعیض نیست و تبعیض را علیه اعضای ضعیف تر این محیط ها، بطور نمونه زنان، کودکان و همجنس گرایان افزایش میدهد. دسته های اخیر را تحت کنترل و فشار رهبران خود گمارده این محیط ها قرار میدهد. قرار دادن انسانها در کادرهای مختلف تحت نام اقلیت های مذهبی، ملی و غیره عملا مهر اختلاف بر پیشانی آنها میزند و آنها را در کادرهای بسته اسیر میکند. باید بجای دفاع از حقوق اقلیت ها، از حقوق برابر کلیه شهروندان و افراد دفاع کرد.

آنگاه آذر در مورد حجاب و نقش آن صحبت دنباله در صفحه ۳

می شد. هدف سمینار کمک به تعیین سیاست این سازمان در قبال آزادی بیان و آزادی مذهب، به ویژه در زمینه ممنوعیت برقع در برخی کشورهای اروپا بود.

سخنرانان میهمان این سمینار جاناتان هی وود، مدیر انجمن قلم انگلستان و آذر ماجدی بودند.

سمینار با معرفی سخنرانان و اهمیت این تم برای سازمان بین المللی حقوق اقلیت ها آغاز شد. سپس جاناتان هی وود نظر انجمن قلم را در مورد آزادی بیان و آزادی مذهب اعلام کرد. او گفت که روشن است در هر شرایطی آزادی بیان به نوعی مشروط می شود و این اجتناب ناپذیر است. او شرط "در خطر قرار گرفتن امنیت ملی" و تجاوز به زندگی خصوصی را مطرح کرد و آنگاه گفت که مقوله تحریک نفرت نسبت به اقلیت های ملی، نژادی یا مذهبی را هم می توان مورد بررسی قرار داد.

آذر ماجدی در برخورد به سخنان جاناتان اشاره کرد که بنظر وی آزادی بیان باید بی قید و شرط باشد. "زیرا هر روزه مشاهده می کنیم که چگونه قید و شرط های "قانونی و اصولی" به آزادی بیان، آزادی شهروندان را مقید تر و محدود تر می کند. من با شرط امنیت ملی مخالفم، لازم نیست به کشورهایی که تحت دیکتاتوری زندگی می کنند، رجوع کنیم تا دریابیم که چگونه این شرط اختناق را بر جامعه حاکم می کند. در همین کشورهای غربی تحت دموکراسی، به ویژه از یازده سپتامبر به بعد آزادی های مدنی و آزادی بیان با اتکاء به همین بند بسیار محدود شده

چرا ۲۵ نوامبر روز جهانی علیه خشونت بر زنان؟

در سال ۱۹۶۰ در جمهوری دومینیکن سه خواهر به نامهای پاتریا، ماریا و آنتونیا میرابال به خاطر مبارزه با دیکتاتوری رافائل تروخیو، با خشونت و وحشیانه توسط مامورین تروخیو به قتل رسیدند. این خواهران که ۳۵، ۳۳ و ۲۵ سال سن داشتند را نه با گلوله دولتی، که معمولا توسط دولتهای دیکتاتوری مورد استفاده قرار میگیرد، بلکه با روشی که امروز جمهوری اسلامی ایران نیز اقتباس کرده است یعنی با تجاوزات مکرر و با ضرب و شتم زیاد به اندازه ای کتک زدند که جان خود را از دست دادند. نام این سه خواهر مبارز، (که به پروانه های فراموش نشدنی معروف شدند) در بسیاری از کشورها در میان سازمانها و نهادهای زنان و حقوق بشر به عنوان قربانیان خشونت و دیکتاتوری به نامی آشنا تبدیل گردید.

از اوائل دهه ۱۹۸۰ میلادی در بسیاری کشورها روز ۲۵ نوامبر را به یاد این زنان جان باخته در راه آزادی که به ویژه با خشونت به قتل رسیدند گرامی داشتند. در بیست و پنجمین سالگرد به قتل رسیدن این خواهران تمبر یادبودی با عکس آنها در جمهوری دومینیکن منتشر کردید.

تمبر یادبود بیست و پنجمین سال قتل خواهران میرابال

سرانجام در اکتبر ۱۹۹۹ سازمان ملل نیز ضمن تصویب یک قطعنامه بر علیه خشونت بر زنان و در گرامیداشت خواهران میرابال روز ۲۵ نوامبر را رسماً "روز جهانی رفع خشونت علیه زنان" اعلام نمود. این روز همچنین آغاز ۱۶ روز فعالیت برای مبارزه با خشونت جنسی نامیده شده است که با روز ۱۰ دسامبر "روز جهانی حقوق بشر" به پایان میرسد.

روز ۲۵ نوامبر هم اکنون در بسیاری از کشورها به عنوان روز اعتراض به خشونت علیه زنان به رسمیت شناخته شده است و سازمانهای زنان تلاش می نمایند که توجه عموم را به موقعیت زنان جلب نمایند.

برای مطالعه بیشتر در باره این خواهران میتوانید به سایت زیر مراجعه کنید (به زبان انگلیسی)

colonialzone-dr.com/people_history-mirabal_sisters.html
www.el-bohio.com/mirabal

حکومت ضد زن، سرنگون، سرنگون!

آذر ماجدی در سمینار حقوق اقلیت ها

شهلا جاهد در دو قدمی اعدام

طبق گزارشات رسیده، حکم اعدام شهلا جاهد پس از ۹ سال زندان و شکنجه صادر شده است. این زن ۹ سال از بهترین روزهای زندگی خود را در زندان مخوف رژیم اسلامی بسر برده است. تا کنون چندین بار رژیم جنایتکار اسلامی حکم اعدام او را صادر کرده و دوباره در اثر اعتراضات بین المللی این حکم را معلق اعلام کرده

است. شهلا جاهد که در شرایط بسیار سختی قرار دارد، برای رهایی از این وضعیت، روز ۲۳ شهریور ۸۹ در نامه ای به لاریجانی جلد خواستار تعیین تکلیف خود شد. او در این نامه از لاریجانی خواست که با ایرادات پرونده او را مورد بررسی قرار دهد یا حکم قصاص را صادر کند.

شهلا جاهد متهم به قتل لاله سحرخیزان، همسر ناصر محمد خانی، مردی است که شهلا با او رابطه داشته و به بنا به گفته هایی با او عقد صیغه بسته بوده است. شهلا زیر شکنجه و فشارهای روحی در مقطعی به این قتل اعتراف کرده بود، اما بعد از آن این اعتراف را پس گرفت. اکنون ناصر محمد خانی با کمال وقاحت خواهان قصاص شهلا جاهد شده است.

جمهوری اسلامی ایران یک ماشین تمام عیار آدمکشی است. ۳۱ سال است که به ضرب شکنجه، سرکوب و اعدام بر قدرت تکیه داده است. باید این جانین را از اریکه قدرت به زیر کشید و بساط سرکوب و شکنجه و اعدام را برچید.

سازمان آزادی زن در یک کارزار جهانی در نوامبر ۲۰۰۵ به همراه سایر سازمانها و مجامع بین المللی مخالف اعدام موفق شد رژیم اسلامی را وادار کند تا حکم اعدام شهلا جاهد را لغو کند. این موفقیت پس از کارزار نجات لیلا مافی، افسانه نوروزی و حاجیه اسماعیل وند از سنگسار نشان داد که یک کارزار جهانی در دفاع از حق زندگی، در دفاع از حقوق زن و حرمت انسان و یک مبارزه متحد و متشکل قادر است رژیم اسلامی را عقب نشاند.

با این حال ما به خوبی می دانیم که این کارها پایان کار نیست. حتی اگر حکم اعدام شهلا جاهد، کبرا رحمانپور، سکینه محمدی و هزاران زن اسیر در چنگال اختاپوس مرگ و جنایت اسلامی لغو شود، این کارزارها باید تا روز آزادی این متهمین ادامه پیدا کند. نباید اجازه دهیم رژیم اسلامی در یک اقدام مخفیانه به همان طریق که دلارا دارابی، فرزاد کمانگر، سهیلا قدیری، بهنود و هزاران انسان دیگر را به قتل رساند، شهلا و سکینه و دیگران را نیز اعدام کند. باید با قدرت به میدان آمد و با اعتراضی پرشور علیه حکومت اسلامی و احکام اعدام در ایران صدای انسانیت و زندگی را رساتر ساخت.

زنده باد آزادی، زنده باد برابری

سازمان آزادی زن

کرد. او گفت که حجاب ابزار و سمبل ستمکشی و انقیاد زن است. آپارتاید جنسی یکی از ارکان زن ستیزی و عقب ماندگی است. به علاوه، حجاب اکنون به بیرق جنبش زن ستیز و تروریستی اسلامیستی یا اسلام سیاسی بدل شده است. سپس آذر در مورد برقع و ضرورت ممنوعیت آن صحبت کرد. او گفت که به غیر از بحث ایمنی جامعه، برقع را باید نهایت تحقیر و سرکوب زن دید. برقع زنان را به موجودات بی چهره و بی هویت بدل میکند که همچون ارواح در جامعه حرکت میکنند. به علاوه، برقع هر نوع امنیت اجتماعی را سلب

آپارتاید جنسی یکی از ارکان زن ستیزی و عقب ماندگی است. به علاوه، حجاب اکنون به بیرق جنبش زن ستیز و تروریستی اسلامیستی یا اسلام سیاسی بدل شده است.

میکند. انسان نمی تواند در جامعه با انسان های بی چهره ارتباط برقرار کند. چه به عنوان کارکن و چه به عنوان مشتری. فعالیت اجتماعی و اقتصادی در جامعه به این شکل نمی تواند انجام پذیرد. آذر سپس در مورد ضرورت ممنوعیت حجاب برای کودکان صحبت کرد. او گفت که "کودک مذهب و سنت ندارد."

نه به اعدام و سنگسار = نه به جمهوری اسلامی!

نمایشگاه عکس قدس یا اورشلیم

پروین کابلی

هفته گذشته نمایشگاه عکس‌های الیزابت اولسون والین در موزه تاریخ فرهنگها در گوتنبرگ سوئد گشایش یافت. بازگشایی این نمایشگاه همچون همه کارهای دیگر الیزابت اولسون والین به یک بحث و جدل شدید از طرف کلیسا و سازمان‌های دیگر مذهبی منجر شد. بحث‌های داغی درگرفت و تلویزیون سراسری سوئد و روزنامه‌ها در این باره نوشتند.

روز یکشنبه هنگامیکه برای دیدن این نمایشگاه به محل برگزاری آن آمدم صفی طولانی در مقابل موزه جلب توجه میکرد. حدودا یکساعت طول کشید تا به داخل موزه رسیدیم و بعد از تهیه بلیط از محلی ویژه و عبور از مقابل نگهبانان و دستگاه کنترل کیفیهای دستی و لباس به محل برگزاری نمایشگاه در طبقه چهارم رسیدیم. در آنجا هم قبل

ورود به محل نمایشگاه بار دیگر در صف ایستادیم و بعد از مدتی تامل وارد سالن شدیم. پروسه ورود به سالن نمایش عکس نشان از حساسیتی است که تم‌های انتخابی الیزابت اولسون برمی‌انگیزد. برای آشنائی با این عکس‌ها شاید توضیح مختصری در رابطه با کارهای وی بد نباشد.

الیزابت السون والین که متولد ۱۹۶۱ می‌باشد از سال ۱۹۸۰ به کار عکس پرداخت. اولین موفقیت وی در سال ۱۹۸۸ با نمایشگاه (Ecce Homo) " انسان را ببین" به ترجمه تصاویر و تفسیر انجیل و برداشتی امروزی و مدرن از آن پراخته است. نمایشگاه Ecce Homo که در جولای ۱۹۸۸ در استکهلم افتتاح گردید موجی از واکنشهای مختلف را در پی داشت. از یک طرف اعتراضات وسیع سراسری سازمان داده شد و از طرف دیگر مدیا به بحث از جوانب مختلف در این مورد پرداخت.

در این نمایشگاه عیسی مسیح و تصاویر کلاسیکی که از وی وجود دارد با شیوه‌ای امروزی بازسازی شده بود و عکاس یعنی الیزابت اولسون والین آگاهانه همجنسگرایان و

محیط‌های زندگی آنها با این تصاویر کلاسیک بازسازی نموده بود.

تلاقی تصاویر مسیح با همجنسگرایی طبعاً به مذاق بسیاری خوش نیامد و همانطور که گفته شد عده‌ای تلاش کردند که از برگزاری این نمایشگاه جلوگیری نمایند. در چند جا، کار به درگیری با پلیس کشیده شد. اما علیرغم همه این اعتراضات، نمایشگاه در بسیاری از شهرهای بزرگ سوئد برگزار گردید و صدها نفر به تماشای آن رفتند. مخالفین الیزابت به این متعرض بودند که وی مسیح را به عنوان یک همجنسگرا تعریف میکند و نشان میدهد.

اما این بار یعنی در هفته گذشته این عکاس سوئدی تم دیگری با نام اورشلیم را برای موضوع کار خود انتخاب نمود. وی در این نمایشگاه با تصاویری از اورشلیم، برخورد و زندگی همجنسگرایان مرد و زن را به نمایش می‌گذارد. بسیاری از عکس‌ها با داستان‌ها و روایت‌های انجیل کتاب مقدس

مسیحی تداعی میشود. تابلوهایی مانند شام آخر، تهدید به مرگ، سوره، ترسیده، بوسه مرگ و ... با تفاسیری از انجیل به نقش مذهب در زندگی همجنسگرایان می‌پردازد.

برای من به عنوان بازدید کننده، این تصاویر از زاویه دیگری نقش مذهب در خصوصی‌ترین زوایای زندگی انسانها را به روشنی نشان میدهد. اما جالبتر از همه این است که در این تصاویر همجنسگرایان مسلمان و یهودی بدون هیچگونه مشکلی با هم به همکاری پرداخته‌اند. چیزی که در تصاویر به خوبی تصویر شده است.

این عکس‌ها آزادی بیان در تقابل با مذهب را به یک سوال روز در جامعه سوئد تبدیل کرده است. بار دیگر مخالفین آزادی بیان که عمدتاً از مذهبیون مسیحی هستند، بر علیه نمایشگاه عکس بسیج شده‌اند. برای دیدن بخشی از کارهای الیزابت والین السون میتوان به سایت زیر مراجعه نمود.

www.ohlson.se

سخنی با خوانندگان نشریه سازمان آزادی زن

شما می‌توانید با مراجعه به سایت سازمان آزادی زن، از فعالیتهای این سازمان آگاهی پیدا کنید. لینکهای سخنرانیهها و جلسات پالتاکی ما در این سایت قابل دسترسی است.

در ضمن می‌توانید با مراجعه به لینک نشریه آزادی زن، به نشریه‌های گذشته دسترسی پیدا کنید.

برای تماس با اعضاء شورای مرکزی سازمان آزادی زن به لینک تماس با ما مراجعه کنید.

جهت ایجاد ظرف متحد کننده وسیعترین توده‌های زن و مرد در ایران به سازمان آزادی زن پیوندید تا با هم علیه بیحقوقی زنان، علیه مردسالاری لجام گسیخته و برای رهایی زنان مبارزه کنیم.

<http://www.azadizan.net/>

<http://www.womensliberation.net/english/>

نشریه آزادی زن از انتقادات و پیشنهادات شما استقبال می‌کند.

مطالب، انتقادات و پیشنهادات خود را برای ما ارسال کنید.

azarmajedi@yahoo.com

azadizan@gmail.com

www.azadizan.net

رئیس سازمان آزادی زن آنر ماجدی:

هیئت تحریریه نشریه سازمان آزادی زن:

آدرس سایت: